

TÓTH ÁGNES
**Kicsi
házban**

Este van, s a gyertyafényben,
szeretemben, békességben,
kicsi házban engem várnak,
bekopogok, ajtót tárnak.

Kalácsból font öröm vár rám,
angyal zenél arany hárfán.
Odabent én, nagyi, papó,
kint meg vattacukor a hó.

ANTAL ANDRÁS

Karácsonyfa

Ősz-apóka bandukol,
zsákjában sok alma.
Vajon hova cipeli,
ki segít majd rajta?

Vén barátja, December,
lépeget utána,
szemet vetett a cudar
apóka zsákjára.

Kell neki az alma,
esténként rágcsálja,
akasztana párat
a karácsonyfára.

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Botorka első ünnepe

Botorka átlagos kismanó volt. Nem volt se kövérebb, se soványabb, se alacsonyabb, se magasabb, mint a többi. Egy nagy tölgyfa tövében élt. Nevét onnan kapta, hogy képes volt még a saját lábában is megbotlani, mindent elrontott, elveszített, ami a kezébe került, és ha nem, akkor elejtette.

Nem is volt becsülete a többi manó előtt. Minden manónak megvolt a maga munkája. Éltek ott bogyszedők, gyepfésülők, kenőcsfőzők, víztisztítók, gyógyítók, a butuskábbak feladata pedig az volt, hogy a felhőket számolják. Csak Botorkát nem akarta senki bevenni a csapatába.

Tétlen ült naphosszat a tölgyfa tövében, mígnem egy napon érkezett a parancs, hogy válasszon magának mesterséget, vagy keressen másik tisztást a munkakerüléshez, irgum-burgum. Botorka akkorát sóhajtott, hogy a fáról fejére potyogott a makk.

– Megvan! – rikkantotta. – Elmegyek szemétszedőnek. Olyan szemetes lett az erdő az utóbbi időben!

A többi manó áldását adta Botorka választására, és valami megbecsülésféle is kezdett kialakulni. A tépett papírnak pedig mind egy volt, hányszor ejtik el, míg a szemeteshez ér.

Botorka lelkesen végezte a munkáját. Továbbra sem volt hivatalos a manó-lakomákra, de örült, hogy nem tétlenkedik. Azért megvolt az ő munkájának is a szépsége.

Miklós püspök legendája

Szent Miklós püspök legendái nyomán

Élt egyszer régen Myra városában sok száz esztendővel ezelőtt egy öreg pap. Szálfatermete volt, kicsit kopaszodott, fehér szakálla göndörödött, a szeme mindig mosolygott. Talpig érő piros ruhában járt, mert ő volt a város püspöke, de a szép piros ruháját mindig belepte a por, mert nagyon szeretett sétálni a városban. Mindenki ismer-te és nagyon tisztelte, csodás történeteket meséltek róla mindenfelé.

Egyszer Miklós püspök esti sétájára indult. Egy szűk utcácskában szegényes házikó állt, az öreg pap ismerte a ház gazdáit. Három szép lányka lakott ott az édesapjával. Hát, ahogy a püspök odaért ehhez a házhoz, nagy sírás-rívás, hangos vita zaja hallatszott ki az ablakon. Meghökkenve állt meg, még sosem hallott innen ilyet.

– Istenem, bocsásd meg bűnömet, csúf dolog a hallgatóság, de csak meg kell tudjam,

mi a baj! – gondolta magában, azzal megállt az ablak alatt, és erősen figyelt.

– Jaj, apám, adj el engem rabszolgának, ismernek az emberek, tudják, hogy jó, dolgos, szorgalmas lány vagyok! Megvesznek majd jó pénzért, nem kell éhezned a testvéreimmel – sírt a legöregebb leány.

– Apám, ne hallgass rá! Vőlegénye van. Menjen férjhez a nővérem. Engem adj el, bírom a munkát, tudja mindenki! – zokogta a középső.

– Csitt, apám, ne hallgass rájuk! Én vagyok a legfiatalabb. Értem adják a legtöbb pénzt, engem adj el! Jó rabszolga leszek. Talán sok év múlva kiválthatom magam. Utánam nem sír senki – hallotta Miklós püspök a legfiatalabb leánykát.

Azt már nem hallotta az öreg püspök, mit mondott a lányok apja, mert hosszú piros ruhájában szaladt visszafele a kolostorba,

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

